

ΣΟΥΗΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΟΥΣΕ μιά φορά κ' έναν καιρό ένας βασιλιάς πούταν κείνος και ζίκαιος. Είχε όμως μιά μηριάνα κακιά και μοχθήρα, που όλους τους τυραννούσε και πού την ήθεραν όλοι. Όταν ανέβηκε στο θρόνο, ο βασιλιάς αυτός ήταν άνωστατικός. Λίγον καιρό όμως μετ' αυτής πού τον παντρεύτηκε, κ' έκανε βασίλισσα μιά από τις καλύτερες κ' όμορφότερες βασιλοπούλες της εποχής του. Τη βασιλοπούλα όμως αυτή ή κακή μηριάνα δέν την ήπιρε με καλό μάτι και δέν την έχωνε. Είχε λοιπόν πάντα στο του της νά την βιάζει. Πολύν καιρό σκεφτότανε τί σχεδόν να σφαιστή γιά νά την ξεμπερδέψει, ώσπου τέλος νόμισε πως βρήκε τόν τρόπο.

Ένας από τους έχθρους του νεο-ρου βασιλιά του χόμισε έξαφνα τόν πόλεμο, κ' ο βασιλιάς αναγκάστηκε νά φύγει με τόν στρατό του άπ' την πρωτεύουσα. Κι' επειδή θάγγοντες νά γυρίσει, έδωσε προτού φύγει διαταγή στους άνωστατικούς του παλαιού νά προσέχουνε τή βασίλισσα. Γιά νά μορφή μάλιστα ν' άλληλογραφη μαζύ της, χωρίς κανένα φόβο νά προδοθούν τά μυστικά του κράτους, είπε και τού φτιάξανε δύο σφραγίδες γιά τόν έαυτό του και μιά γιά τή βασίλισσα. Και δήλωσε πώς άν κανένας άλλος άπό τή βασίλισσα άνοιγει γράμμα του, σφραγισμένο με τήν σφραγίδα του, θά τού κοβε τόν κεφάλι. Άποχαρισμένος έπειτα τή βασίλισσα κ' έφυγε...

Λίγον καιρό μετ' τήν άναχώρηση του βασιλιά, ή βασίλισσα γέννησε κ' έκανε δύο παιδιά. Άμέσως δέ τήν άλλη μέρα, έγραψε στο βασιλιά τά νέα, σφράγισσε τό φακέλλο με τήν ιδιαιτέρη σφραγίδα της, και τώδωσε νά τού τό πίνει.

Τότε ή κακή πεθερά της σκέφτηκε πως είχε έρθη επί τέλους ή ώρα πού μπορούσε, χωρίς νά φανή καθόλου, νά την ξεμπερδέψει. Πήγε λοιπόν, πήρε κρυφά τή σφραγίδα της βασίλισσας, βρήκε και τού γράμμα της, τώκαψε, κ' έγραψε άλλο. Στο γράμμα αυτό, έκει πού ή βασίλισσα έγραψε τού βασιλιά πώς είχε κάνει δύο άγοράκια, αυτή έγραψε πώς είχε γεννήσει δύο σκυλλάκια. Τό σφράγισσε έπειτα με τή σφραγίδα τής; βασίλισσας και τώστειλε τού βασιλιά.

Όταν έλαβε τού γράμμα αυτό ο βασιλιάς, λυπήθηκε κ' άπόρησε πολύ. Σκέφτηκε όμως πώς τά σκυλλάκια αυτά ήσαν παιδιά του, κ' έγραψε στο παλάτι νά τά φυλάξουνε και νά τά περιποιήθουνε σάν νάτανε βασιλοπούλα, ώσπου νά γυρίσει πίσω.

Τό γράμμα αυτό τού βασιλιά κάταφερε νά τού πάρη ή μηριάνα του. Κι' όταν τώνοξε κ' είδε τί έγραψε, θύμωσε πολύ. Έπιασε τότε κ' έκανε ένα άλλο γράμμα, ως προσοχημένο τάχα άπ' τού βασιλιά, μέσα στον όποιο έγραψε και διάταξε νά πάρουνε τή βασίλισσα και τά δύο παιδιά της, ν' άνάψουνε μιά μεγάλη φωτιά και νά τούς κάψουνε κ' τούς τρεξί! Τό γράμμα αυτό τώδωσε νά τού πίνει άμέσως στον αούάργη.

Σάν διάβασε ο αούάργης τού γράμμα αυτό άπόρησε πολύ. Μή μπορούσαν όμως νά κείνη κ' άλλους άπόρσιες νά ώσση τή βασίλισσα και τά βασιλοπούλα της, γιά τούς λυπόταν.

Ειδόποιησε λοιπόν άμέσως τή βασίλισσα, τήν καθήσχασε και διάταξε ν' άνάψουνε μιά μεγάλη φωτιά, μέσα στην όποια, άντι γιά τή βασίλισσα και τά παιδιά της έκαψε μιά γοηά προβατίνα και δύο άρνάκια. Έτσι, ο κόσμος όλος νόμισε πως είχε γίνει τού βασιλιά τού θέλημα. Όσο γιά τή βασίλισσα, ο αούάργης της είπε νά κλιστή με τά παιδιά της σ' ένα άπόκρημο διαμέρισμα τού παλαιού όπου έβαλε μερικώς έμπιστές, τού γυναικείες νά την περιποιήνται.

Έτσι περάσανε κάμποσα χρόνια. Στο μεταξύ αυτό πήρε κ' ο πόλεμος καλό τέλος κ' ο βασιλιάς θά γύριζε σέ λίγο πίσω με τά νικηφόρα στρατεύματά του. Τότε ο αούάργης άρχισε νά φροβιά πώς ο βασιλιάς θά τόν τιμηρούσε γιά τήν δέν είχε υπακούσει τή διαταγή του και δέν είχε κάψει τή βασίλισσα και τά βασιλοπούλα.

Πήγε λοιπόν στη βασίλισσα, και της είπε πώς έπρεπε νά πάρη τά βασιλοπούλα και νά φύγη άπ' τού παλάτι, γιά τήν αυτή, κ' αυτός, και τά βασιλοπούλα θά κινούνταν, άν έμεναν έκει. Η βασίλισσα είδε πώς ο αούάργης είχε δίκιο, κ' άποφάσισε νά φύγει. Πήγε λοιπόν τά δύο παιδάκια της, ντύθηκε φτωχικά γιά νά μή τήν γνωρίση κανείς, κ' έφυγε άπ' τού παλάτι. Γράβηξε τότε σ' ένα δρόμο πούβγαζε σ' ένα μεγάλο δάσος. Όταν έφτασε στο

δάσος αυτό άρχισε νά τριγυρνά από δει κ' από κει γιά νάρρη καταφύγιο. Όλη μέρα όμως περπατούσε και κανένα καταφύγιο δέν εύρισκε γιά τή νύχτα.

Τέλος, σάν άρχισε πειά νά νυχτώνη, αντίμωσαν ένα γέρο κνηγό, κ' ή βασίλισσα τόν έρώτησε άν ήθερε πού θά μπορούσαν νά βρουν μέρος γιά νά μείνουν τή νύχτα. Ο κνηγός της είπε τότε πώς έμενε στο δάσος μοναχός του. Είχε έκει κοντά μιά καλύβα δική του και ζούσε άπ' τού κνηγί. Άν ήθελες μπορούσε νά πάη με τά μικρά της νά περάση τή νύχτα στην καλύβα του.

Η βασίλισσα δέχτηκε πρόθυμα νά τόν ακολουθήση και σέ λίγο φτάσανε στην καλύβα, έφάγανε και πέσανε νά κοιμηθώυνε. Ήταν όλοι κουρασμένοι άπ' τού δρόμο και ο ύπνος τους πήρε άμέσως.

Τό πρωί, όταν έξληνος ή βασίλισσα, ο γέρος κνηγός είχε σηκωθεί κίολας κ' είχε βγη τού κνηγί. Γιά νά τόν ευχή ο στήση πού την είχε φιλοξενήσει, ή βασίλισσα σηκώθηκε κ' άρχισε νά σιγυρή την καλύβα, γιά νά τά βρη όλοι σιγυρισμένα τού βράδυ πού θά γύριζε ο κνηγός.

Σάν γύρισε τού βράδυ άπ' τού δάσος, ο γέρος και είδε τί είχε κάνει ή βασίλισσα, χάρηκε πολύ, τήν εύχαρίστησε, κ' της είπε πολλά καλά λόγια. Τή ρώτησε έπειτα ποιά ήτανε και πού πήγαινε κ' αυτή τού είπε όλη της τή ιστορία.

— Καθήσει, της είπε τότε ο καλός άνθρωπος, έδώ στο σπίτι μου, όσο θέλεις. Κι' άν κομιά μέρα δώση ο Θεός και βρη τού δίκιο σου, και ξαναγίνης βασίλισσα, θά θυμηθής κ' έμένα τού φτωχό πού σέ βοήθησα στή δυστυχία σου.

Κι' έτσι ή βασίλισσα έμεινε με τού γέρο κνηγό στην καλύβα τού δάσους.

Σάν γύρισε ο βασιλιάς στο παλάτι, ρώτησε νά μαθη τί γινόνταν ή βασίλισσα και ζήτησε νά δη τά σκυλλάκια πούχε γεννήσει. Όταν όμως τόν άκουσαν, έμειναν όλοι μ' άνοιχτό τού στόμα. Δέν καταλάβαιναν οι άνθρωποι τί ήθελε νά πη ο βασιλιάς. Πρώτη φορά άκούγανε γιά σκυλλάκια. Η βασίλισσα είχε κάνει δύο χαριτωμένα βασιλοπούλα. Μά κ' αυτά είχε γράψει ο βασιλιάς; νά τά κάψουνε μαζί με τή βασίλισσα.

Ο βασιλιάς χλώμωσε μόλις τάκουσε αυτό, και ζήτησε άπ' τόν αούάργη ζήτηγίσεις, γιά τ' αυτόν είχε γράψει πώς έπρεπε νά περιποιηθούν τά σκυλλάκια σάν νάτανε βασιλοπούλα. Ο αούάργης τώδειξε τότε τού γράμμα, στον όποιο τόν διάταξε νά βάλη νά κάψουνε τή βασίλισσα και τά παιδά πούχε κάνει.

Τότε κατάλαβαν όλοι πώς κάποιος κακοήγος ήτανε στή μέση. Κι' ο βασιλιάς, με τήν ιδέα πώς είχανε σι άλήθεια κάψει τή γυναίκα του και τά παιδιά του, κόντεψε νά πεθάνη άπό τή λύπη του.

Σάν είδε τή λύπη τού βασιλιά ο αούάργης του, άποφάσισε νά τού πη τήν άλήθεια. Τού άπόλόγησε λοιπόν τότε πώς δέν είχε κάψει σι άλήθεια τή βασίλισσα ούτε τά μικρά της βασιλοπούλα, άλλα πώς τήν είχε δώσει άπ' τού παλάτι, από φόβο μή τόν τιμώρηση ο βασιλιάς.

Όταν άκουσε αυτό ο βασιλιάς παρηγοήθηκε, κ' άποφάσισε νά ξεκινηση και νά πάη γιά τή βασίλισσα και τά βασιλοπούλα.

— Άμα τή βρω, είπε στον αούάργη, θά γυρίσω στο παλάτι μου. Άν όμως δέν τούς βρω, δέ θά γυρίσω ποτέ. Κι' ένόςω έγω λείπω, έσένα άφήνω άντικαταστάτη μου, κ' έσύ θά κυβερνάς τή χώρα.

Έτσι έφυγε ο βασιλιάς. Φεύγοντας, πήρε κ' αυτός τού δρόμο τού μεγάλου δάσους, πούχε πάρε κ' ή βασίλισσα. Τρεις μέρες γύρισε χωρίς νά άνταμώρη κανέναν. Τέλος, τή τρίτη μέρα, άργά τού βράδυ, έφτασε στην καλύβα τού γέρου κνηγού. Ο κνηγός έλειπε κεινη τήν ώρα, ήταν όμως ή βασίλισσα με τά παιδά της. Ήτανε όμως τόσο φτωχικά ντυμένη, πού ο βασιλιάς δέν τή γνώρισε, και ούτε καν ύποψιάστηκε πώς μπορούσε ποτέ-αυτή ή γυναίκα νάν ή βασίλισσα του. Ζήτησε τότε ο βασιλιάς νά τόν αφήσουνε νά περάση έκει τή νύχτα.

Η βασίλισσα, πού τόν είχε γνωρίσει, τούστρωσε άμέσως ένα χαλί σ' έναν πάγκο, και τούτε νά πλαγιάση ν' άναπαυτή. Ο βασιλιάς, κουρασμένος καθώς ήταν, έπεσε κ' άποκοιμήθηκε άμέσως. Ο πάγκος όμως ήτανε στενός, και καθώς τόν πήρε ο ύπνος, τόνά του χέρι γλύστρησε άπ' τόν πάγκο κ' άκούμπησε χάμω.

— Παιδί μου, είπε τότε ή βασίλισσα στον έν' άπ' τά βασιλοπούλα, πήγαινε, σηκώσε τού χέρι τού πατέρα σου και βάλε τόν πάγκο.

Τό παιδί όμως δέν πρόσεξε καλά, κ' έπιασε τού χέρι τού βασιλιά λίγακ άπότομα.

Μ' αυτό ο βασιλιάς ξύπνησε λίγο βαρυσσασμένος,

Τους πήγε στο παλάτι με πομπή...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟ ΛΑΓΚΙΕ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑ

«Η ιστορία που θα σάς διηγηθώ εδώ εινε ἀληθινή...»

Μιά μέρα μ'ηκα σ' ένα καφενείο για να γράψω ένα γράμμα. Πήρα λοιπόν ένα ποτό και ζήτησα να μου φέρουν χαρτί, μελάνη και πένα. Το γκαρσόνι μούφερε ένα μπλόκ μέσα στο οποίο υπήρχαν χαρτί και φάκελλοι. Αναζητώντας δ,τι έγραφε, βρήκα τυχαίως μέσα στη θήκη του μπλόκ, ένα σχέδιο έπιστολής χωρίς καμμίαν υπογραφή.

Με κατέλαβε τότε ο πειρασμός να διαβάσω την πρόχειρη αυτή έπιστολή και την διάβασα πειγματικώς. Να τί έγραφε :

«Κύριε Άστυνόμω,

Άτακτιονώ άπόψε, στο ξενοδοχείο «Το Λονδίον» στην δδόν Άαλίαι, έξ αίτίας μιās είδησεως, που έδημοσιεύθηκε στις εφημερίδες.

«Είχα έλθει πριν από έξι ήμερες στο Παρίσι γιά υποθέσεις μου, και ήμουν άρκετά εύχαριστημένος από τις έγχασιές που έκανα.

Προχτές, μάλιστα, ήμουν ένθουσιασμένο, γιατί είχα τελειώσει μιá καλή δουλειά. Έδειπνησα λοιπόν με μεγάλη όρεξη σ' ένα πλούσιο ρεστοράν των Γουλεβέρταυ και ήμουν έτοιμο; να φύγω σέ δυό μέρες.

«Η χθεσινή άνοιξιάνικη βροδιά, όπως θα το έπροσέξατε βίβαια, ήταν πολύ γλυκειά. Το ποτρω που έκάπνικα ήταν ξερό και τραβούσε καλό. Είχα άρκετά έντασιάρικα στο πορτοφόλι μου και πολλές μεγάλες έπιχειρήσεις έξοφλισμένες.

«Όταν έφυγα άπ' το ξενοδοχείο, έπηγα σ' ένα καφενείο του βουλεβάρτου κι άρχισα να ρουφά με μεγάλη εύχαριστία το ζεστό καφέ μου, όταν ξαφνικά δυό νέες γυναίκες ήλθαν και κάθισαν σ' ένα πλαγινό τραπέζι.

«Η μικρότερη ήταν ποχουλή και ξανθή, ή άλλη ψηλή, μελαχροινή σαν τή νύχτα και πολύ λεπτή.

«Ήσαν κι' οι δυό μαυροφρεσμένες και τα τραπαράν μανίκια τους άφηναν να φαίνεται ή ρόδινη σάρκα των γυνών» μπερότων τους.

«Ένοιωσαν άμέσως τή γειάτή θυμασμό ματιά που τους έβρικα κι' από εκείνη τή στιγμή, το καταλαβαίω τώρα, ήμουν άληθινά χαμένος!

«Ένώμιζα πως δέν θάταν και σπουδαίο πρόβμα άν παραστράτεια λιγίμια... Η γυναίκα μου που τήν έλάτρευα, δέν θα μάθαινε ποτέ τίποτε, άλλωστε βρισκόμουν πολύ μακριά άπ' τήν επαρ-

και φοβήθηκε για μιá στιγμή μην είχε πέσει σέ κανένα λιμέρι ληστών. Έκανε τότε πως κοιμόταν άκομα, γιά ν' άκούση τίποτα κωβέντες και να καταλάβη τί άνθρωποι ήσαν αυτοί που μένανε στην καλύτερα. «Μειντε έτσι κάμποσο μά έπειδή δέν άκουσε τίποτα το ύποπτο, άφησε, έπίτηδες τώρα να γλυστρίσει το χέρι του άπ' τον πάγκο. Μόλις έβην' αυτό ή βασίλισσα έλπε στον άλλο γυνί της : — Παιδί μου, πήγαινε και σήκωσε του πατέρα σου το χέρι. Πρόσεξε δπως μ'ην τον ξυπνήσεις, σαν τον άδερφό σου...»

Τότε ο βασιλιάς έννοιωσε δυό τρυφερά χεράκια να πιάνουνε σιγά-σιγά το χέρι του και να το σηκώνουν. Άνοιξε λοιπόν είθδς τα μάτια του, είδσε τή βασίλισσα, τή γνώρισε, και κατάλαβε πως τα παιδάκια έκαινα ήσαν τά βασιλοπούλα του. Πεταχτηκε τότε άπάνω, τούς άγκάλιασε και τούς τρελα, και τούς γέμισε φιλιά. Κι' έπειτα, όταν γύρισε κι' ο κυνηγός, τούς πήρε όλους μαζί του και τούς πήγε στο παλάτι, με πομπή...

Χαρά μεγάλη βασίλευσε σ' όλη τή χώρα του βασιληά, γιορτές και πανηγύρια. Όσο για τήν κακή μητριά του, ο βασιλιάς τήν καταδίκασε σέ θάνατο και έβρασε και τήν κάψανε.

Κι' από τότε ο βασιλιάς αυτός έζησε σέ ήσυχία και σέ ειρήνη με τή βασίλισσα και τα βασιλοπούλα του...

χία μου.

«Ένώ έκανα τις σκέψεις αυτές, ή πιο μικρή νέα, ή ξανθή, άφησε να τής πέσει το τσαντάκι της. Έγώ, σαν ευγενικός άνθρωπος, έτρεξα να το σηκώσω και να τής το προσφέρω. Αυτή μου ψιθύρισε ένα «ευχαριστώ» που ήταν σαν μιá καλονική παρουσίασις.

«Έγύρισαν τότε κι' ή δυό προς το μέρος μου και μιλήσαμε άρκετήν ώρα.

«Επρόσφερα ποτά, έκείνες τα δεχτήκανε με εύχαριστία κι' όταν σηκώθηκαν να φύγω, με άκολουθήσαν κι' οι δυό τους στο ξενοδοχείο.

Τήν άλλη μέρα ξύπνησα το πρωί άρκετά ένωρίς, ή μελαχροινή όμως είχε φύγει πρωτότερο, μαζί με τήν ξανθή. Έσηκάθηκα τότε για να νιυθώ και δέν άργησα να νοιώσω πως το πορτοφόλι μου είχε κάνει φτερά μαζί με όλο του το περιεχόμενο!

Τι άνόητος που ήμουν να τρέξω άμέσως στην άστυνομία και να καταγγείλω τήν κλοπή! Δέν θά'αν προτιμώτερο να σοπάσω, για να έχω άσφαλισμένη τήν ήσυχία μου;

«Η άστυνομία, φυσικά, βρήκε τις δυό κλέφτρες κι' άρχισε να αντέρχομαι άπ' τήν ταραχή μου, όταν άξαφνα διάβασα σέ μιάν εφημερίδα αυτήν είδώ τήν είδηση :

«Ένας επαρχιώτης περσιτικός άπ' το Παρίσι, ό κ. Ζ. Δ. (τέ όνομά μου εινε γραμμένο δλόκληρο έπισης και το όνομα τής πόλεως όπου κατοικώ), έμπελεξέ γέες τή νύχτα μέ' δυό γυναίκες τ-υ έλλησού κ σμου και τις έπαιρε στο ξενοδοχείο του. Άγού δέ πέροσε τή νύχτα του σαν Σουλάτω , άνεκλήθη το πιν' ότι οι δυό φίλες τής στιγμής το είχαν σκάσει πέρνοντες και το πορτοφόλι του ! Η δσσην, μία ανυέλπε τής δυό λαποδότηριες. Όνομά τοι Μαρίε Ζαλέ ή ηλικίας 22 ετών. και Ιωάννα Μπαρτινέ ηλικίας 26 ετών. Τα χηρίμια που έκλειψαν βρεδίκαν επάνω τους.»

Ζάλη μου ήλθε μόλις εδιάβασα αυτή τήν είδηση, κύριε Άστυνόμω!...

Γιά σκεφθήτε λιγάκι... Όλοι οι πατριώτες μου θα τήν διάβασαν έπίσης. Θα τήν διάβασε ή γυναίκα μου. Οι φίλοι μου στο καφενείο θα έσπαζαν στα γέλια ώρες δλόκληρες με τήν περιπέτειά μου.

Τήν άλλη μέρα πραγματικώς έπηρεα ένα τηλε-ρόφημα συλλικη τήριο άπ' τον πεθερό μου.

«Η γυναίκα μου που είχε διαβάσει τις εφημερίδες, έπήγε κλαίγοντας στο σπίτι του και ζήτησε άσυλο. Τώρα γυρνεί διοζίμο.

«Άλλοιμονο, όλα έτελειώσαν για μένα. Είμαι χαμένος άνθρωπος και ποτέ δέν θα τολήσω να γυρίσω στην πατρίδα μου... Έλάτε λοιπόν άπόψε στη διεύθυνση που σάς έδωκα και βεβαιώθητε, πως ή τελευταία πράξις του δόραματος θα έχη τελειώσει πολύ άσχημα.

«Σας χαιρετώ.»

Το σχέδιο του γράμματος αυτού, όπως σάς είπα στην αρχή, δέν είχε υπογραφή καμμία.

Ποιός νόνα άραγε ο δυστυχισμένος νοικοκύρης που πλήρωσε τόσο άσχημα το πώδη και μοναδικό του παραστράτημα; Ποιός ξέρει...Παίχονται τόσες άγνωστες τραγυδιές στον κόσμο αυτό !...

Λεό Λαγκιέ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΛΟΓΑΡΙΑΖΕΙ

Υπάρχει στο Παρίσι ένας σκύλος, που ξέρει να λογαριάζη. Όνομάζεται «Ζού» και ή ιδιοκτητήριά του, κυρία Μπαρτινιέ, τον έφερε ει διαρκώς στην άριθμητική.

Παριδοάζει στον «Ζού» ένα χαρτί, στο οποίο εινε γραμμένοσ ένας άριθμός με χοντρούς χαρακτήρες και το έξυπνο ζώο κτυπά με το πόδι του άπάνω στο χέρι τής κυρίας του εσως φορές δσες δείχνει ο άριθμός αυτός. Δέν κάνει ποτέ λάθος.

Ο «Ζού» κάνει και διάφορες πράξεις άριθμητικής με μα-

θημα-
τική ά-
κρίβια-
α.